

Al Vént ad Tramuntana e l Só

I criéva un dì al Vént ad Tramuntana e l Só: vüc al pretendéva da vès püsè fòrt che l àut, quan(t) ch'i vöga a gnì un viandàn(t), ch'al gnéva inèi fac' sü int al sò mantèl. I dü litigànt, ainóra, ìc andà d acòrdiu ch'a sarisa stac' püsè fòrt chi l è ch'a fusa stac' ruscì a fé sì che al viandànt as tirisa via al mantèl d'indòs.

Al Vént ad Tramuntana cmanzò¹ a bufé cun viulénza, ma püsè ch'al buféva püsè l viandànt as-a-strinsgéva nt al mantèl, tantu che ala fic al pòvru Vént l à duü piantéla lì dal sò prupòsit. Al Só, ainóra, s à fàic' vöc int al cé, e póc dòpu al viandàn(t), ch'al sintiva càut, as à tirà via al mantèl. E la Tramuntana l'è stàc' custrinsgiü insì a ricugnös che l Só l éva püsè fòrta che lé.

T à piasü la sènpia? La vuruma ripét?

Nota 1 - in questo punto, che ha il passato remoto e manca del clitico *al*, si può constatare un'intrusione dell'italiano.